

Clypeus Theologiæ Thomisticæ

In Tres Partes Divisus, Et Quinque Voluminibus Comprehensus
Tractatus de Prædestinatione, de Trinitate, de Angelis, & de homine

Gonet, Jean-Baptiste

Coloniæ Agrippinæ, 1671

§. II. Conclusio affirmativa statuitur,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77146](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77146)

vocationes inefficaces, inter effectus prædestinationis computari debeant, dicemus articulo sequenti.

§. I.

Quibusdam præmissis, referuntur sententia.

Notandum primò: Quod sicut duo solent distinguui genera actuum charitatis, quorum aliqui dicuntur elicitivi, & immediatè ab illa procedentes, ut amor Dei & proximi. Alii vocantur imperativi, qui scilicet immediatè ab alia virtute eliciuntur, & à charitate solum imperantur, & à natura supernaturali diriguntur & ordinantur, ut jejuniare, vel martyrium pati propter Deum. Ita etiam duo distinguui debent genera effectuum prædestinationis: quidam sunt immediatè, & quasi elicitivè ab ipsa prædestinatione; alii vero mediatè, & quasi imperativè, quia sunt ab illa providentia, naturali scilicet, aut etiam supernaturali generali; ordinantur tamen per prædestinationem ad ejus proprium finem, vitam aëternam. Sicut enim gratia utitur naturæ ut sibi inferiori & subditæ, ita & prædestinatio imperat naturali providentiæ, & dirigit illam ad suum finem.

Notandum secundo, Tres condiciones esse requiritas & sufficientes, ut aliquid sit effectus prædestinationis. Prima, quod causetur à Deo. Secunda, quod causetur ex intentione efficaci dandi gloriam. Tertia, quod de facto conducat ad ejus consecutionem. Quod prima conditio requiritur, patet: nam tam prædestinatio, quam ejus executio activè sumpta, est in Deo: Ergo effectus prædestinationis est effectus Dei. Et per hoc excluduntur peccata à ratione effectus prædestinationis, quia illa non possunt à Deo causari, sed solum extra spheram activitatis illius. Quod etiam necessaria sit secunda conditio, non minus est evidens: quia prima intentio efficax dandi gloriam, est radix & causa electionis, & executionis mediolorum, & omnium quæ ad negotium prædestinationis concurrunt: Ergo omnia media prædestinationis procedunt ex hac efficaci intentione; prædestinatio enim solum ordinat & exequitur media ex vi illius intentionis excoegitata. Ex hac conditione sequitur tertia: nam si ex intentione efficaci dandi gloriam, provenire debent omnes effectus prædestinationis, illi ad gloriam consecutionem cum effectu debent conducere; voluntas enim Dei efficaci frustrari non potest. Addunt aliqui quartam conditionem, quod scilicet id quod dicitur effectus prædestinationis, sit per Christum, vel detur ex meritis Christi, quia ut dicitur Act. 4. Non aliud nomen est sub celo datum hominibus, in quo oporteat nos salvos fieri. Et Paulus ad Ephes. 1. Prædestinavit nos in adoptionem filiorum, per Jesum Christum. Cæterum hæc conditio non est per se & intrinsecè requiritur ad prædestinationem absolutè, sed ut de facto sit in nobis: nam gratia collata bonis Angelis in primo instanti creationis fuit effectus prædestinationis illorum; & tamen juxta probabiliorem sententiam, non fuit ex meritis Christi, eo quod illi non fuerint redempti, & gratia ex meritis Christi concessa, redemptiva & sanativa sit. Et si status Innocentiæ durasset, adhuc homines fuissent prædestinati; & tamè Filius Dei non fuisset homo, ut ex Tractatu de Incarnatione suppono.

Hæc generali doctrinæ præsupposita, ad effectus prædestinationis in particulari descendim;

A & querimus utr um glorificatio, & justificatio, & quæcumque efficax vocatio, sint effectus prædestinationis? In qua difficultate varia sunt Authorum placita: Durandus enim in 1. dist. 41. quæst. 2. docet solum gratiam esse effectum prædestinationis, non gloriam. Alii è contra solum gloriam dixerunt esse effectum prædestinationis non verò gratiam, quod tribuitur Gabrieli, Ocho, & aliis. Alii autem existimant solum gloriam, & primam gratiam justificantem, inter prædestinationis effectus contineri, unde ab illis excludunt dispositiones ad gratiam, & vocationes etiam efficaces. Ita D. Bonaventura art. 1. quæst. 1.

B Cæterum communis sententia inter Theologos est, hæc tria inter præcipuos prædestinationis effectus debere computari: hos enim videtur enumerare Apostolus ad Rom. 8. dicens: Quos prædestinavit, hos & vocavit, & quos vocavit, hos & iustificavit; quos autem iustificavit, hos & glorificavit. Nec movere debet quod Paulus loquitur de præterito, vocavit, iustificavit, glorificavit: id enim ponitur (inquit S. Thomas in ca. 8. ad Rom. lect. 6.) vel propter certitudinem futuri, vel quia quod in quibusdam est futurum, in aliis est completum. Unde sic

§. II.

Conclusio affirmativa statuitur.

Dico igitur: Glorificatio, justificatio & quæcumque efficax vocatio, sunt effectus prædestinationis.

Probatum primò conclusio quoad omnes partes. Prædestinatio est præparatio mediolorum efficaciter inferentium finis consecutionem, & consequenter causat media, & ad finem extenditur; sicut medicus applicans efficaciam remedia salutis, non solum causat media, sed etiam sanitatem quæ est finis: At vocationes efficaces, & justificatio non interrupta, sunt media efficaciter inferentia consecutionem finis, & glorificatio est finis obtinendus: Ergo ad omnia hæc extenditur prædestinationis causalitas.

D Probatum secundo conclusio, quantum ad primam partem, contra Durandum. Glorificatio, seu consecutio gloria, est aliquis effectus de novo in rerum natura à Deo factus: Ergo & provifus, si quidem Deus nullum effectum facit nisi providentiæ suæ. Vel ergo ille effectus est ex providentiæ generali, seu communi reprobis & prædestinatis, vel tantum prædestinatorum propria? Primum dici non potest, cum reprobi cadant à gloria, nec illam consequantur, & in hoc præcisè à prædestinatis distinguantur: Ergo debet esse à providentiæ speciali prædestinatorum, seu ab ipsa prædestinatione, & sic est effectus ejus. Unde D. Thomas hic art. 3. ad 2. ait: Prædestinatio est causa eius quod expectatur in futura vita in prædestinatis, scilicet gloria, & eius quod percipitur in presentia, scilicet gratia.

E Tertiò secunda & tertia pars conclusionis, contra Gabrielem, & D. Bonaventuram suaderi potest, ex absurdo & inconvenienti quod sequitur ex illorum sententiâ: scilicet dari causam meritoriam, vel saltem dispositivam primi effectus prædestinationis, quod à Theologis, ut Pelagianorum vel Semipelagianorum error, communiter reprobatum, ut constat ex dictis disputatione præcedenti. Sequela probatur: Juxta communem Theologorum sententiam, nostris bonis operibus

bus à gratia profectis, gloriam de cōdigno promeremur: Ergo si illa sit primus, imo & unicus prædestinationis effectus, ut docet Gabriel, manifestum est dari in nobis causam meritoriam, non solum de congruo, sed etiam de condigno, primi effectus prædestinationis. Idem inconueniens sequitur ex sententia D. Bonaventuræ: si enim sola gloria & gratia iustificans sit prædestinationis effectus, dabitur ex parte nostra causa saltem dispositiua ad primum effectum prædestinationis, cum ad gratiam iustificantem actus nostri saltem dispositiue concurrant, ut docent Theologi in materia de iustificatione. Ut ergo hæc vitentur inconuenientia, dicendum est, nec solam gloriam, nec solam gratiam iustificantem sed etiam primam gratiam auxiliantem, & primam vocationem efficacem, quarum nulla datur ex parte nostri causa meritoria vel dispositiua, ut ostendimus disputatione præcedenti, inter prædestinationis effectus annumerari.

§. III.

Solvuntur obiectiones.

7 **O**bjicies primò cum Durando. Prædestinatio non est de fine sed de mediis quibus peruenitur ad finem, unde ab Augustino definitur: *Præscientia & preparatio beneficiorum, quibus certissime liberantur quicumque, liberantur.* Sed glorificatio finis est, & non medium: Ergo non est prædestinationis effectus.

Disp. 1.
art. 3.

8 Confirmatur primò: Prædestinatio supponit efficacem electionem ad gloriam: illa enim, ut supra ostendimus, cōstitit formaliter in actu imperii, qui electionem efficacem supponit: At ex vi hujus electionis efficacis constituitur beatitudo futura: Ergo actus in quo essentia prædestinationis cōstitit, gloriam ut futuram supponit, & consequenter illam non causat.

9 Confirmatur secundo: Omnis effectus prædestinationis debet esse objectum illius: Sed glorificatio non est objectum prædestinationis: Ergo nec ejus effectus. Probatur minor: Objectum prædestinationis debet esse objectum non intentionis, sed electionis: At beatitudo non est objectum electionis, cum objectum electionis, ut ab intentione distincta sit medium & non finis; beatitudo autem finis sit, & non medium: Ergo glorificatio non est objectum prædestinationis.

10 Ad objectionem, relictis variis solutionibus respondeo communi solutione, quam in prima probatione conclusionis insinuavi, prædestinationem immediatè esse de mediis; quia tamen hæc in executione efficaciter inferunt finem, mediatè esse de fine.

11 Ad primam confirmationem, concessa Majori, distinguo Minorem, illamque concedo de futuritione inchoata, & in ordine intentionis; secus autem de futuritione completa, & in ordine executionis: cum quo bene stat, quod prædestinatio quæ essentialiter in actu imperii cōstitit, posterior sit electione ad gloriam, & concurrat ad dandam illi futuritionem completam, ut supra fuse declarauimus.

Disp. 1.
art. 3.

12 Ad secundam, concessa Majori, distinguo Minorem. Non est objectum prædestinationis, immediatum concedo: mediatum nego. Ad impugnationem: concessa Majori, similiter distinguo Minorem. Beatitudo non est objectum electionis, immediatum concedo: mediatum nego. Cum

A enim finis in executione causetur à mediis, quæ sunt immediatum electionis objectum, est objectum electionis saltem mediatum, non quidem prout est causa finalis, seu prout est in intentione, sed prout est terminus, & in executione.

Objicies secundo cum Gabriele & D. Bonaventura: Effectus prædestinationis nequeunt esse reprobis & prædestinatis communes: Sed iustificatio & vocatio sunt communes electis & reprobis, cum multoties istis concedantur, sicut & illis: Ergo non sunt prædestinationis effectus.

Respondeo concessa Majori, negando Minorem: Licet enim vocatio & iustificatio possint in reprobis inueniri, non tamen eodem modo quo in prædestinatis; quia in his inueniuntur cum ordinatione efficaci & perseverantia usque ad consecrationem gloriæ, in reprobis sine illa, unde non eodem modo se habent.

B Ex dictis in hac conclusione colliges, amorem beatificum, gaudia accidentalia, & omnia quæ beatitudinem & gloriam consequuntur, esse effectus prædestinationis: cum omnia hæc ad eandem providentiam pertineant, ad quam pertinent gratia & gloria; sive ut proprietates necessariè consecutæ, sive ut accidentia exornantia.

ARTICULUS II.

C *An gratia per peccatum interrupta, & vocationes inefficaces, inter effectus prædestinationis computari debeant?*

§. I.

Resolvitur prima pars quæstio.

Dico primò: Gratia interrupta per peccatum, est effectus prædestinationis, non solum ut recuperata per penitentiam, sed etiam ut primò collata.

Hanc statuo contra Vasquez, & paucos Recentiores, ipsum secutos. Et quidem quod prout recuperata, sit effectus prædestinationis, non negat Vasquez, loquendo de recuperatione nunquam interruptenda; nam si recuperata iterum amittatur, idem est dicendum de illa, ac de primò collata, semel interrupta. Quod autem ut primò collata, sit effectus prædestinationis, hoc potest suaderi. Gratia interrupta, quatenus primò collata, cum effectu conducit ad finem prædestinationis, & influit in beatitudinem: Ergo est effectus prædestinationis. Consequentia patet. Antecedens probatur. Propter illam gratiam quæ peccatum præcessit, datur prædestinatus gradus gloriæ, ultra gradum correspondentem gratiæ in qua resurgit, vel saltem datur idem gradus gloriæ novo titulo, ut abstrahamus ab opinionibus, sicut docent Theologi in Tractatu de penitentia, quando agunt de reviviscencia meritorum. Ergo illa gratia quæ præcessit, ex eodem ipso jure quod ante lapsum habuit influit in beatitudinem, & ad finem prædestinationis conducit.

E Confirmatur & explicatur hoc: Duobus hominibus existentibus æqualibus in contritione, & gratia, illi per se correspondente, datur major gloria illi qui ante lapsum habuit majorem gratiam: Ergo gloria non solum est effectus contritionis, & gratiæ illi correspondentis, sed etiam gratiæ per peccatum interruptæ; contritio enim